

A hajnal-piszkos fényben, az év legnagyobb havazásában
Két kék-sötét őz állt az úton, riadtan.

Épp akkor látogattak el az én dimenziómba,
Amikor odaérkeztem.

Ted Hughes 71

Ide plántálták két-három éves titkos őzségüket,
Áttetszően, a hóhangyás, különös látomásomba

ŐZEK

És a folyamatos széthullás szélén egyensúlyozva
Engem bámultak. Néhány másodpercig

Azt hittem, az őzek engem várnak,
Hogy emlékeztessenek a jelszóra, és a jelre,

Melytől a függöny fellebbent egy pillanatra
És a fák nem fák voltak többé, és az út
sem út

Az őzek értem jöttek.

Aztán bevetették magukat a sövénybe, ágaskodva
Nekilódultak
Lefelé a lankán a hó-magányos mezőre

A fák sötétje felé – végül kavarogva,
Mintha siklórepülésben, beleszálltak

A lobogva forró nagy pelyhekbe.
A hó elnyelte őket, ahogy a közeli patanyomokat is hamarosan,

És hajnali jelenésüket
Visszazökkentette a hétköznapiakba.